

Flertal mener, at der deri ſkulde være noget Uov-
 ligt. Jeg tror, at det ſikkert er af de Ting, ſom
 ikke høre til Sjældenhederne. Jeg tror ſnare, at
 der ſaa godt ſom aldrig bliver ſkrevet nogen
 Panteobligation i en Landeiendom, ved hvilken der
 ikke gives Pant i Beſætning og Inventarium.
 Det er viſtnok ialtſald Noget, der er ſaa overord-
 entlig ſjældent, at man vilde betragte en ſaadan
 Obligation ſom en ſerlig Kurioſitet. Saa klages
 der over, at der i Arveſteafgift betinges 8 Ldr.
 Byg pr. Ld. Hartkorn. Jeg veed ikke, om man
 egentlig kan paafaa, at det er ſaa overordentlig
 meget, at der betales 8 Ldr. Byg i aarlig Kanon
 pr. Ld. Hartkorn. Regner man Byggen — ja
 lad os ſette den til en Pris af 6 Rd. pr. Lønde,
 — ſaa er det 48 Rd. pr. Ld. Hartkorn i Afgift for
 Erhvervelſen af Eiendomsretten til Gaarden. Jeg
 tror ikke, at det er overdrevent. Hvorvidt Kjøbe-
 ſummen er ubillig, vil bero paa, hvorvidt der ved
 Siden af denne Kanon fordræs en Kjøbeſum en-
 gang for alle, hvorom der imidlertid Intet fore-
 ligger, men ſom ialtſald er Noget, ſom paa
 ingen Maade kan ſiges at veſkomme Juſtitsmini-
 ſteren eller Indenrigsminiſteren eller os. Jeg har
 imidlertid faaet en Nøgle til denne ſom det ſynes
 gaadefulde Klage over Veingelſen af en Kanon
 paa 8 Ldr. Byg pr. Ld. Hartkorn i en Skrivelse
 fra en Mand, hvori Klagen formuleres derhen,
 at det Kunſte fra Stamhuſets Side ligger deri,
 at der kun fordræs en lille Udbetaling; Reſten
 bliver ſtaaende i Eiendommen tilbels i Byg, og
 nu kan ethvert Menneſke begribelig forſtaa, at jo
 mere Gjæld der paahviler Eiendommen, deſto min-
 dre er Statteevnen. Det, der lægges Stamhuſet
 til Laſt, er altsaa, at det ſælger paa ſaa billige
 Udbetalingsvilkår, og at der derved fremkommer
 uheldige Forhold. Man pleier ellers ikke at lægge
 Sælgeren til Laſt, at han gaar ind paa Mo-
 derationer med Henſyn til Salgsvilkårene; men det
 er nu diſſe Folks Mening. Det Hele forekommer
 mig rigtignok at være et Produkt, ſom det er
 overmaade lidet heldigt, at Thinget ſætter ſig i
 nogenſomhelſt Forbindelſe til, og paa nogen Maade
 gjør til ſit ved at henviſe det til Indenrigsmini-
 ſteren og Juſtitsminiſteren. Det lader jo til, at
 det ærede Flertals Forudſætning ved at henviſe
 Andragendet til Juſtitsminiſteren har været den,
 at Juſtitsminiſteren kunde beſtemme, paa hvilke
 Vilkaar Salgene ſkulde foregaa, fordi det var et
 Stamhuſ. I Flertallets Udtalelſe ſtaar der, at
 ſærlig med Henſyn til Lehn og Stamhuſe er Ad-
 miniſtrationen iſtand til og maa derfor ogſaa have
 Opfordring til at varetage Feſternes og deres
 Efterladtes Interelſe ved ſlige Leiligheder, efter-
 ſom Salg eller Salgsplaner paa denne Art
 Godſer ſkulde have miniſteriel Stadſteſtelse.
 Jeg har tilladt mig i min Mindretals-
 betænkning at gjøre opmærksom paa, at det er en
 Ubidfarelſe; men Flertallet har ikke fundet ſig for-
 anlediget til at forandre ſin Mening. Det er jo

nemlig en bekiendt Sag, at Loven af 21de Juni
 1854 har hjemlet Beſidderne af Lehn og Stam-
 huſe Ret til at ſælge deres Bøndergods, og at
 Miniſteren kun har at faſſe et mindſte Beløb,
 under hvilket de ikke maa ſælge, hvorimod Regje-
 ringen ikke har noget med at beſtemme noget
 Maximum, udover hvilket de ikke maa gaa, eller
 iøvrigt har at indlade ſig paa Kjøbeſummens Be-
 ſtemmelſe. Der er ganſke viſt ogſaa i denne Lov
 af 21de Juni 1854 udtrykkelig ſagt, at, forſaa-
 vidt der er givet ſærlige Beſtemmelſer enten ved
 Fundationer eller Lovgivning til Fordel for
 Godſets Bønder, ſkal det paas, at diſſe Beſtem-
 melſer overholdes, men der er jo ikke her paafaaet,
 at, hvad der er ſket, ſkulde være i Strid med
 Lovgivningen eller med Fundatſerne, der hjemlede
 Godſets Bønder Fordel. Jeg ſkal nu iøvrigt
 ſige til Andragernes Ros, at de forſaavidt ere —
 jeg vil ikke ſige mere fornuftige end Flertallet —
 men mindre fordringsfulde. De have dog ikke
 tænkt ſig Andragendet taget i Betragtning fra
 andet Synſpøkt end med Henſyn til Statte-
 ſpørgsmaalet, de have ment, at det var et Bi-
 drag til Bedømmelſen af Nødvendigheden af en
 ny Lov om den mellemkommunale Beſtætning; thi
 de endte Andragendet med at ſige, at det er den
 væſentligſte Grund til at fremkomme med An-
 dragendet, at det fra Gaardene tagne Areal kom-
 mer i Perſoners Beſiddelſe, ſom bo udenfor Kom-
 munen. Det ærede Udvalg har derimod ment
 ogſaa at burde gjøre andre Synſpøktjer gjældende.
 Jeg maa, ſom ſagt, frelægge mig Anſvaret for
 dette Andragendes Henviſning. — Jeg ſkal endnu
 kun tillade mig nogle Ord angaaende Indſtilling-
 gerne 1 og 2 med Henſyn til et Andragende fra
 de ſaakaldte Jag- og Arbejderforeninger. Dette
 Andragende er i 5 Punkter, men de 3 forſte har
 Udvalget ikke fundet Anledning til at henviſe,
 hvorimod Flertallet har foreſlaaet Henviſning af
 de to ſidſte. Den ærede Ordſfører brugte ſtadig
 i ſit Foredrag det Udtryk, at Udvalget mente det
 og det, og at Udvalget havde henviſt det og det.
 Men det fremgaar tilſtrækkelig af Betænkningen,
 at jeg navnlig ikke er enig deri, og at det ærede
 Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg)
 i et enkelt Punkt har været min Medforbundne.
 Svad nu for det Forſte angaar det under Nr. 4
 omtalte Forhold, nemlig en Forandring i Straffen
 for politiffe Forbrydelſer, ſaa tillader jeg mig at
 bemærke, at det, ſom for mig har været Hoved-
 grunden til at modſætte mig at følge Udvalgets
 Flertal med Henſyn til dette Punkt, er det, at
 hvormeget end Udvalgets Flertal fralægger ſig al
 Maſſepi med den Motivering, ſom er givet dette
 Andragende, ſaa kan det alligevel ikke komme bort
 fra, at det, ſom det henviſer til Regjeringen, er
 dog i Virkeligheden det Andragende, ſom gaar ud
 paa det, her ſtaar, nemlig at Straffen for politiffe
 Forbrydelſer ſkulde forandres, og navnlig ſom det
 nærmere — ganſke viſt i Motiveringen — præci-